

MEHNÄ

**MIINUS
KAHDEKSANTOISTA
ASTETTA**

WSOY

MEHNEM

**MIINUS
KAHDEKSANTOISTA
ASTETTA**

Suomentanut LAURA BECK

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Arton grader minus

© Stefan Ahnhem 2016

Published by arrangement with Partners in Stories Stockholm AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Laura Beck ja WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42175-8

Painettu EU:ssa

PROLOGI

28. lokakuuta 2010

KELLO OLI HIUKAN YLI PUOLENYÖN, kun taksi hidasti ja pysähtyi talon ulkopuolelle. Kaksi viidensadan kruunun seteliä vaihtoi omistajaa, ja mies nousi taksista vaihtorahaa odottamatta. Jääkylmä pu-reva tuuli puhalsi pikimustan Kattegatin suunnalta niin voimakkaasti, että hän tunsu ihollaan kolmenkymmenen metrin päässä olevaan aallonmurtajaan lyövien aaltojen suolaiset pärskeet.

Sitä paitsi ohut jääkerros kengänpohjien alla kertoi että lämpötila oli hiipinyt alle nollan, joten hän kiersi auton, avasi toisen takaoven ja auttoi seuralaisensa ulos. Ettei tämä vain liukastuisi vaarallisen korkeakorkoisilla kengillään.

Enää kolmekymmentä metriä, mies ajatteli ja sulki autonoven naisen takana. Kolmekymmentä metriä, joiden mittaan piti esittää kilttiä ja huokua turvallisuutta vaikuttamatta silti liian innokkaalta. Joiden mittaan piti saada nainen tuntemaan, että oli ollut täysin hänen oma päätöksensä lähteä miehen mukaan.

Nainen hytisi, piteli oikealla kädellään kiinni pienestä turkisjakustaan ja antoi miehen tarttua vasempaan käteensä heidän astellessaan taloa kohti. Se oli hyvä merkki. Varsinkin kun ajatteli miten hankalaa päivällisellä oli ollut. Mies oli saanut käyttää kaikki keinonsa jottei nainen olisi nähnyt suoraan hänen lävitseen, huomannut halkeamia hänen hymyssään ja lähtenyt pöydästä.

Kuten oli päätetty, he olivat tavanneet Grand Hôtel Møllessä. Nainen oli odottanut häntä aulan nahkasohvoryhmällä drinkki kädessä ja pitkät hoikat sääret ristissä, ja mies oli yllätynyt koska hän oli näyttänyt aivan samalta kuin kuvassa. Tummat melkein poikamaisen lyhyik-

si leikatut hiukset, tummanpunaiset huulet ja korkeat poskipäät olivat juuri sellaiset kuin hän oli kuvitellutkin. Kasvotkin, joita hän oli oletanut jollain kuvankäsittelyohjelmalla retusoiduiksi, olivat näyttäneet siltä kuin eivät olisi koskaan altistuneet auringon tuhoisille säteille.

Sellaista ei tapahtunut juuri koskaan. Todellisuus oli useimmiten pettymys. Kysymys kuului vain, kuinka suuri pettymys. Karkeampi iho, nyppimättömät kulmakarvat ja vyötäröllä michelinrenkaat, joita eivät edes väljästi istuvat vaatteet peittäneet. Joskus todellisuus oli poikennut kuvasta niin paljon, että hän oli vain pudistanut päätään ja kääntynyt kannoillaan ennen kuin he olivat edes ehtineet tervehtiä.

Mutta tänä iltana hän oli kuten sanottu joutunut kamppailemaan, ja nyt matkalla ylös Höganäs-klinkkereillä kivettyä ja automaattisesti syttyvin lampuin reunustettua pihatietä hän tuli siihen tulokseen, että tänä yönä hän todellakin ansaitsi pitää hauskaa. Niin hauskaa ettei nainen pystyisi kävelemään ainakaan viikkoon. Hän tarvitsi vain vakuutuksen ensin. Ilman sitä hän ei voisi tehdä paljonkaan. Siksi hän pysähtyi siinä missä valaistus oli kirkkain ja valvontakamera hyvässä kulmassa ja kääntyi naisen puoleen.

Nainen kohtasi hänen katseensa, ja mies vastasi painamalla huulensa hänen huulilleen. Naisen ei tarvinnut vastata suudelman. Riitti että hän otti suudelman vastaan. Niin kauan kuin nainen ei työntänyt miestä luotaan tai antanut hänelle korvapuustia, miehellä oli kaikki tarvitsemansa todisteet siitä, että se oli ollut vapaaehtoista ja että syytökset häntä kohtaan olivat vain hatara jälkikäteisrakennelma, jonka tarkoituksena oli päästä käsiksi hänen rahoihinsa. Toisin sanoen hän voisi pian tehdä naiselle mitä halusi.

Hän auttoi naiselta turkisjakun ja johdatteli hänet sisemmälle taloon. Aivan kuten useimpien näin pitkälle tulleiden, tämänkin naisen oli vaikea peittää miten otettu hän oli talon kutsuvasta pohjaratkaisusta, avotakassa jo palavasta tulesta ja erityisesti taloa varten suunnitelluista huonekaluista. Ja taideteoksista jotka saivat minkä tahansa näyttelyn Dunkersin kulttuuritalossa Helsingborgissa näyttämään päiväkotilasten tuhertelulta.

Mies ehdotti että he joisivat jotain alakerran baarissa ja vakuutti ettei kukaan valmistanut yhtä hyviä mojitoja kuin hän. Naisen ilme

kirkastui, ja hän seurasi miestä portaita alas kellarikerrokseen. Mies antoi naisen kulkea edellään valkoiseksi kalkittua kellarikäytävää ohi kylpyosaston ja neuvoi häntä astumaan sisään käytävän päässä seinään upotetun kirjahyllyn vasemmalla puolella olevasta oviaukosta.

Nainen teki kuten hänelle neuvottiin. Mutta sisällä ikkunattomassa huoneessa hän kääntyi miehen puoleen ihmettelevän näköisenä, aivan kuten kaikki häntä ennenkin olivat tehneet. Kaikki ihmettelivät missä se heille luvattu baari oikein oli.

Baarin sijaan huoneessa oli suuri sänky ja neljä jyrkää hihnoin varustettua metallirengasta, jotka oli kiinnitetty seinää ja lattioita pitkin vedettyihin, useiden väkipyörien läpi kulkeviin vajereihin. Koko laitteisto oli maalattu valkoiseksi jottei se turhaan herättäisi huomiota.

Isku oli aavistuksen lujempi kuin mies oli suunnitellut. Hän ei ollut tarkoittanut tuhota naisen kauniita kasvoja. Ei ainakaan vielä. Nainen kaatui takaperin sängylle, ja kiinnittäessään vajeria hänen toisen ranteensa ympärille mies näki silmäkulmastaan että naisen nenästä vuoti verta. Nainen oli aivan liian tyrmistynyt ehtiäkseen reagoida ja tehdä vastarintaa ennen kuin mies oli jo saanut kiinnitettyä sekä hänen käsivartensa että säärensä, minkä jälkeen hän saattoi kaikessa rauhassa vinssata naisen sopivaan asentoon.

Mies oli odottanut että nainen kaikkien muiden tavoin tuhlaisi energiansa yrittämällä päästä vapaaksi. Sen sijaan nainen vain makasi paikoillaan ja katseli häntä käsivarret ojennettuina ja jalat harallaan. Aivan kuin nainen olisi pyytänyt häntä käymään kimppuunsa erityisen rajusti, ja miksi hän siis olisi tuottanut tälle pettymyksen?

Mies avasi vaatekaapin jossa kaikki hänen vuosien varrella keräämänsä leikki- ja työkalut olivat, otti esiin kangassakset ja vasta ostamansa suupallon, jonka hän painoi naisen suuhun ja kiinnitti remmeillä paikoilleen. Ei vielääkään minkäänlaista vastarintaa. Tavallaan se oli melkein liian hyvää ollakseen totta. Toisaalta taas vastarinta oli melko olennainen mauste jotta kokonaisuus olisi täydellinen.

Käytyään hajareisin naisen päälle ja leikattuaan tältä vaatteet pois hän nousi pystyyn sängyllä ja tutkiskeli naisen alastonta vartaloa. Se oli hoikka ja treenattu, hiukan liiankin hoikka hänen makuunsa. Lanteet olivat kampauksen tavoin melkein pä poikamaiset, ja vat-

san päällä näkyivät lihasten ääriviivat, jotka nousivat ja laskivat hengityksen tahtiin. Urheiluhullu. Rinnat olisivat varmasti olleet kaksi kuppikokoa suuremmat ellei hän olisi urheillut niitä pilalle. Mutta käsivarsista mies piti. Ne olivat melkein täydelliset selvästi erotuvine olka- ja hauislihaksineen. Ja vitusta. Hän piti siitä että ne oli ajeltu, ja tämä näytti niin sileältä kuin siinä ei olisi koskaan kasvanut ainuttakaan karvaa.

Hän antoi silmiensä vaeltaa naisen vartaloa pitkin kunnes ne kohetasivat naisen katseen. Se hämmensi häntä. Nainen oli täysin hänen vallassaan eikä voinut tietää mikä häntä odotti. Kuitenkin hän näki naisen silmissä pelkkää tyyneyttä. Nainen halusi tätä. Mitään muuta se ei voinut tarkoittaa. Hän päästi suustaan ison sylkiklöntin joka osui naisen toiseen poskeen ja valui alas kaulalle. Ei vielä kukaan mitään reaktiota. Hän istui uudestaan naisen päälle, tarttui tämän oikeaan nänniin peukalolla ja etusormella ja nipisti niin että peukalonkynsi muuttui valkoiseksi.

Siinä. Vihdoinkin hän erotti kipua ja pelon häiveen naisen katseessa. Tyytyväisenä, ja varmana siitä että onnistuisi lannistamaan naisen, hän lähti huoneesta ja meni kylpyosastolle, missä hän riisui vaatteensa, teki tarpeensa ja kävi suihkussa. Hän saippuoi koko ruumiinsa ja väänsi veden niin kuumalle että se poltti ihoa.

Kuivattuaan itsensä ja harjattuaan hampaansa mies pani pesusien kulhoon, täytti kulhon lämpimällä vedellä ja suihkuaineella ja lähti takaisin ikkunattomaan huoneeseen. Kaukosäätimen napin painallus sai oven hänen takanaan sulkeutumaan äänettömästi, ja hän näki miten nainen seurasi katseellaan vettä tippuvaa sientä hänen kädessään kun hän kiipesi sänkyyn ja alkoi pestä naista. Toimitus kiihotti häntä, ja hän auttoi vapaalla kädellään erektiotaan kunnes veri jyskytti suonissa.

Kun hän oli tyytyväinen, hän heitti pesusien lattialle ja kumartui maistamaan naista. Mutta isku osui häneen ennen kuin hän ehti työntää kieltään ulos.

Kipu ja korkea katkeamaton ininä hänen oikeassa korvassaan puuduttivat hänen päänsä, aivan kuin se olisi hetkenä minä hyvänsä voinut irrota ja vierähtää lattialle.

Mies ei ymmärtänyt mitään. Mitä oikein oli tapahtunut? Oliko nainen lyönyt häntä? Ei, se oli mahdotonta. Hänethän oli sidottu kiinni. Mies haparoi kädellään aristavaa korvaa ja hiuspohjaa sen yläpuolella. Siitä ei tuntunut vuotavan verta, mutta hän tunsu selvästi miten sykkivä kuhmu kasvoi koko ajan.

Nyt hän näki että yksi vajereista oli katkennut. Se oli leikattu poikki. Mutta miten helvetissä... Naisen kädessä ei olisi oikeastaan mitenkään voinut olla pihtejä, mutta oli kuitenkin. Mistä hän oli ne saanut? Ja toisessa kädessä oli kumivasara. Olivatko ne hänen omia työkalujaan? Mies kävi mielessään läpi kaappinsa sisältöä mutta ei päässyt kuin piiskakokoelmaansa asti, kun nainen löi kumivasaralla häntä uudestaan. Tällä kertaa niin lujaa, ettei hän enää tuntenut kipua eikä tiennyt mitään siitä että romahti naisen päälle.

I OSA

9.–15. toukokuuta 2012

Theseuksen paradoksi

Kreikkalaisen mytologian mukaan soturi Theseus pelasti neljätoista nuorta miestä ja naista, jotka oli määrä uhrata häränpäiselle hirviölle Minotaurukselle Kreetalla. Laivaa, jolla hän oli palannut Ateenaan, säilytettiin kuin muistoksi hänen sankaruudestaan. Siitä tuli pian symboli sille, että mahdotonkin on mahdollista.

Mutta sään voimat kuluttivat alusta joka kävi vuosien mittaan yhä rikkinäisemmäksi ja huonokuntoisemmaksi, ja kun liian monet lankut olivat mädäntyneet, päätettiin kuluneimmat vaihtaa.

Viimein laivan kaikki osat oli vaihdettu uusiin. Voi kysyä, oliko se todellakin sama laiva kuin alkuperäinen. Oliko se edelleen Theseuksen laiva?

1

RIKOSOSASTON PÄÄLLIKKÖ Astrid Tu vesson katui heti lähdettyään kotoa ja lukittuaan oven. Sisällä sälekaihtimet olivat hillinneet kirkkaan kevätauringon paahdetta, mutta täällä ulkona valo oli huomattavasti voimakkaampaa kuin hän oli olettanut. Jos hän ei pian löytäisi aurinkolasejaan käsilaukusta, särky varmasti räjäyttäisi hänen päänsä palasiksi. Hän pystyi jo kuvittelemaan miten Ingvar Molander miehineen saapui paikalle, eristi alueen ja poimi hänen jäännöksensä maasta. Tuossa aurinkolasit vihdoinkin olivat, naarmuisina ja täynnä sormenjälkiä.

Mutta mitä helvettiä... Nyt hänellä oli yhtäkkiä pissahätä. Joskus hän kerta kaikkiaan väsyi itseensä. Niin tyypillistä ettei hän ollut hoitanut asiaa ennen kuin astui ulos ovesta ja heitti avaimet laukkuun, josta niitä nyt oli tietysti mahdotonta löytää. Laukku oli etevämpi kuin taikuri Joe Labero. Oli ihan sama miten innokkaasti hän penkoi sieltä avaimiaan. Ne olivat poissa, luultavasti ikuisiksi ajoiksi, hän totesi ja veti sitten alas housunsa ja pikkupöksynsä ja kyykistyi kukkapenkkiin.

Sehän oli sentään hänen oma puutarhansa, joten hänellä oli lupa tehdä ihan mitä päähän pälkähti. Jos se ei kelvannut, ainahan ihmiset voisivat soittaa poliisille. Hän nauroi ajatukselle niin että suihku hänen jalkojensa välistä virtasi sykäyksittäin kuin jostakin modernista suihkulähteestä.

Oikeastaan hän ei tajunnut miksei hän ollut vain jäänyt kotiin niin kuin oli päättänyt, vaan hänen oli pakko istahtaa ratin taakse ja kääntää avainta virtalukossa. Hän oli ilmoittautunut sairaaksi vasta

kolme päivää sitten maanantaina, mikä ei ollut mitään verrattuna ryhmän joidenkin jäsenten sairaslomiin.

Se oli oikeastaan idiootti-Gunnarin syytä. Ilman häntä tätä kaikkea ei olisi tapahtunut. Tuvešson olisi ollut poliisiasemalla ja seurustellut työtoveriensa kanssa eikä kuten nyt, lojunut kotona ja... Paukahdus sai hänet polkaisemaan jarrua. Mitä ihmettä? Hän asetteli taustapeiliä ja ymmärsi heti ettei kyseessä voinut olla muu kuin postilaatikko. Jonka idiootti itse oli välttämättä halunnut vahvistaa ja valaa maan alle niin isoon betonimöhkäleeseen, että se selviäisi ongelmitta kolmannelta maailmansodastakin. Tämä nyt vielä puuttui. Hän ei jaksanut edes ajatella miltä auton takapää mahtoi näyttää.

Hän ajoi eteen- ja taaksepäin muutaman kerran ennen kuin pystyi kääntymään Singögatanille ja kaasutti pois niin nopeasti kuin mahdollista, ettei joku naapureista ehtisi tulla ulos tuijottamaan. Juuri tätä hän tarkoitti. Kaikki, kaikki mikä hänen elämässään oli pielessä, oli idiootti-Gunnarin syytä.

Hän kääntyi vasemmalle E 20:n pohjoiseen johtavaan liittymään, painoi auton tupakansytyttimen sisään ja veti viimeisen savukkeen ovenkahvan väliin rutistetusta paketista. Hehku tarttui tupakkaan, ja hän veti savua niin syvälle keuhkoihinsa kuin pystyi samaan aikaan kun kiihdytti moottoritielle.

Vain muutama vuosi sitten hän itse oli halunnut jättää Gunnarin. Hän oli pidellyt ruorista ja ollut niin kyllästynyt mieheen, että oli tullut pahalle tuulelle jo tämän nähdessään. Mutta mies oli takertunut häneen, ja Astridin sammunut rakkaus oli hitaasti mutta varmasti muuttunut silkaksi halveksunnaksi. Hänestä oli pian tullut vihaa uhkuva hirviö, ja kun Gunnar oli viimein tehnyt ainoan oikean päätöksen ja jättänyt hänet, mikään ei ollut mennyt niin kuin hän oli kuvitellut. Ei mikään.

Hän ei tajunnut ensin mitä tapahtui, kun autoon jysähti ja sivupeili hänen puoleltaan irtosi kiinnikkeistään ja jäi roikkumaan ohuiden johtojensa varassa ja rummuttamaan autoa kuin ylivilkas tikka. Sitten hän näki punaisen BMW:n joka nyt ajoi suoraan hänen edessään. Hän tööttäsi mutta ei saanut muuta vastausta kuin että auto kiihdytti vauhtia ja jätti hänet taakseen. Ei helvetissä kuski pääsi-

si noin helpolla. Tu vesson painoi nastan lautaan ja oli pian BMW:n hännillä.

Enemmän kuin mitään muuta hän inhosi uusrikkaita pieniä miehiä kalliine autoineen, ja hän oli varma siitä että ajaja oli mies ja kaikilla mitattavissa olevilla tavoilla myös pieni. Hän ajoi miehen ohi sisäkaistaa, kääntyi takaisin ulkokaistalle varoitusvilkut päällä ja hidasti samalla kun nosti esiin poliisikorttinsa. Aivan kuin mies olisi mitenkään voinut nähdä sitä. Mutta paskat siitä. Miehen piti pysähtyä, ja silloin tämä saisi selville yhtä jos toistakin.

Sen sijaan BMW siirtyikin sisäkaistalle ja syöksähti Tu vessonin ohi kuin ei mitään. Mitä helvettiä. Nyt tämä oli sotaa. Nyt tämä oli hitto soikoon oikeaa sotaa. Hän työnsi vasemman käsivartensa ikkunasta ja riuhtaisi sivupeilin irti johdoistaan samalla kun hän painoi kaasupoljinta tiukasti likaista kumimattoa vasten ja lähti ajamaan takaa punaista autoa.

Muutaman minuutin kuluttua hänen vauhtinsa ylitti reilusti suurimman sallitun nopeuden. Toyota Corolla tärisi ja osoitti kaikin tavoin ettei halunnut enää olla leikissä mukana. Mutta se oli täysin hänen hallinnassaan ja hän ajoi kuin jumala, vaikka itse sen sanoi, ja ohitettuaan Helsingborgin eteläisen tasoristeyksen hän oli taas auton kannoilla ja vilkutti pitkillä valoilla.

BMW:llä ei kylläkään ollut mitään aikomusta hiljentää. Päinvastoin, se lisäsi vauhtia. Mies ei ilmeisesti tiennyt kenen kanssa oli tekemisissä. Tu vesson työnsi kätensä matkustajanistuimella lojuvaan laukkuun. Puhelin oli siellä jossain, siitä hän oli varma. Jaaha, tuossa olivat kotiavaimet. Tietenkin ne ilmaantuivat esiin nyt.

Hän kaivoi puhelimen laukusta ja vilkaisi sitä etsiäkseen siitä kameratoiminnon. Missä se nyt sitten olikin. Kirottu Samsung-helvetti. Hän vihasi sitä. Puhumattakaan untuvaisestä myyjästä, joka oli itsepäisen papukaijan tavoin jauhanut siitä miten paljon parempi Android oli kuin IOS. Lopulta hän oli antanut periksi vain saadaakseen sen pirulaisen vaikenemaan. Mutta nyt kuvaus oli näköjään jo käynnissä. Hän ei tiennyt ollenkaan miten oli onnistunut siinä taidonnäytteessä, mutta käynnissä se oli.

Hän piteli puhelinta kameransilmä suunnattuna edessä ajavaan

autoon ja huomasi olevansa matkalla ulos tieltä. Hän kirkaisi ja painoi kaikin voimin jarrua, mikä sai auton heittelehtimään ja asettumaan poikittain, ja sekunnin murto-osassa hänen ympäriltään kuului tööttävien autojen ja mylvivien rekkojen kakofonia.

Se on ohi nyt, oli kaikki mitä hän pystyi ajattelemaan. Nyt se on ohi, ja ehkä hyvä niin. Hän oli pelkkä iso vaihdevuotinen luuseri ja häpeä koko poliisikunnalle.

Mutta hänen kätensä kieltäytyivät luovuttamasta ja yrittivät sen sijaan torjua luisumista rattia kääntelemällä ja vaihtamalla samalla pienemmälle. Niin myös oikea jalka, joka painoi kaasun pohjaan, ja kuin epäuskottavassa tietokoneanimaatiossa hän onnistui saamaan auton taas hallintaansa. Hän kiljui ensin ilosta suoraa huutoa mutta yritti sitten rauhoitella itseään toistelemalla mantran tavoin, että kaikki oli hänen hallinnassaan.

Punainen auto oli nyt viitisenkymmentä metriä hänen edessään, ja poimittuaan puhelimen lattialta ja aloitettuaan uudestaan kuvaamisen hän näki miten se jarrutti ja kääntyi Elinebergin ja Råån liittymästä. Nyt hän saisi sen pian kiinni, ja sitten olisi piru irti.

Tu vesson ei tiennyt johtuiko se hänestä vai kiertoliittymään matkalla olevasta autojonosta, mutta joka tapauksessa kuljettaja katui ja kiihdytti takaisin moottoritielle näköjään ilman pienintäkään aikomusta hiljentää vauhtia, vaikka he olivat matkalla suoraan kohti Helsingborgin keskustaa.

Vasta kun he ajoivat Malmöledenillä vanhan poliisitalon kohdalla, vauhti hiukan hiljeni, vaikka punaiset valot Trädgårdsgatanilla eivät näyttäneet mitenkään liikuttavan miestä. Tu vesson ei halunnut olla pekkaa pahempi ja ajoi äänimerkkiä huudattaen risteyksen läpi samalla kun kuuli poliisisireenien äänen voimistuvan korvissaan. Vau, virkapukuiset olivat heränneet. Oli jo aikakin.

Vilkaisu taustapeiliin kertoi että poliisiauto oli jo hänen kintereillä. Hän käski heitä käsimerkein rauhoittumaan. Hitto vieköön, ei kai hän antaisi heidän nyt vallata näyttämöä. Sen he saivat unohtaa. Hän ja vain hän saisi läksyttää tuota paskiaista.

Noin kaksikymmentä senttiä korkea pyöreä suihkulähde ei ollut oikeastaan mikään suihkulähde, vaan muistutti ennemminkin riko-

tuista kaakeleista tehtyä ylisuurta sinistä frisbeetä. Aukko sen keskellä pulputti vettä, joka valui kaakelinsirpaleita pitkin ja piti koko teoksen jatkuvasti märkänä. Astrid Tu vesson ei ollut koskaan pitänyt siitä, eikä hän pitänyt siitä sen vertaa, kun käännös vasemmalle Hamntorgetille tuli kuin puskista eivätkä puhelimen kädestä heittäminen tai ratin kääntely auttaneet ollenkaan.

Suihkulähteen korkeus ja pyöristetty reuna toimivat täydellisessä harmoniassa Corollan lähestymiskulman ja vauhdin kanssa niin että auto kellahti ympäri ja raapi kattonsa rikki kaakeleihin. Kun se lopulta pysähtyi muutaman metrin päässä keskelle pyörätietä kuin selälleen joutunut avuton koppakuoriainen, Tu vesson avasi turvavyön ja kiipesi autosta.

Helveti... Hänen päässään jyskytti, ja tuo näky... Näkikö hän kahtena vai vain vinosti, sitä hän ei tiennyt. Hyvältä se ei ainakaan näyttänyt. Mies pääsisi pakoon. Tu vesson aavisti että se pirulainen lipuisi vain läpi elämänsä kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kuin kaikki olisi pelkkää leikkiä.

Hän tähyili punaista autoa, joka pian kääntyisi oikealle Kungsgatanille ja sen jälkeen mitä suurimmalla todennäköisyydellä oikealle ja sitten taas oikealle ja jatkaisi takaisin vastakkaiseen suuntaan. Mutta ei se kääntynytkään. Sen sijaan se ajoi suoraan ohi vanhalla lautta- asemalla toimivan yökerhon ja edelleen kohti laiturin päätä.

Mitä mies oikein teki? Tu vesson alkoi juosta mukulakivien yli laiturin suuntaan. Kaikki huojui kuin olisi ollut juhannus ja hän olisi osallistunut täysillä leikkeihin joissa pyörittiin ympäri ympäri. Hän oli monta kertaa vähällä kaatua ja ymmärsi että hänen oli täytynyt lyödä päänsä lujemmin kuin hän oli uskonutkaan. Mutta se sai odottaa. ...

BMW ampaisi suoraan laiturin reunan yli ja putosi monta metriä ilman halki ennen kuin osui veteen. Tu vesson jatkoi juoksua ja näki nyt miten muitakin riensi paikalle eri suunnista ja kerääntyi laiturin reunalle. Itse hän pysähtyi muutamaa metriä aiemmin, huohotti ja kakoi kurkkuaan.

»Haloo, tässä on poliisi», hän sanoi niin arvovaltaisella äänellä kuin kykeni. »Meidän täytyy eristää alue, joten toivon teidän siirtyvän ainakin kaksikymmentä metriä sivummalle!»

Useimmat kääntyivät katsomaan häntä.

»Niin, minä puhun teille! Olkaa hyvät ja siirtykää syrjään niin pian kuin mahdollista», hän jatkoi ja viittoili molemmin käsin.

Melkein kaikki siirtyivät sivummalle, ja hän näki nyt miten auton takaosa upposi tummaan veteen.

»Se koskee myös teitä.» Hän osoitti viimeisiä, jotka eivät halunneet vetäytyä, ja käveli sitten itse laiturin reunalle.

Kuljettajasta ei näkynyt jälkeäkään. Ei ainakaan muuta kuin suuri joukko pintaan pyrkiviä kuplia. Oikeastaan Tu vessonin olisi pitänyt hypätä veteen, mutta siitä hän ei olisi selviytynyt. Hän tiesi sen. Hän ei ollut ikinä viihtynyt vedessä, eikä hänellä sitä paitsi ollut...

»Astrid Tu vesson?» Hän säpsähti ja oli vähällä menettää tasapainonsa kääntyessään virkapukuisen poliisin puoleen. »Saanko pyytää teitä puhaltamaan tähän», poliisi jatkoi ja ojensi alkoholimittaria.

2

THEODOR RISK kiipesi penkille, istuutui selkänojalle ja katseli yli tyhjän koulunpihan samalla kun veti tupakan rasiasta ja uhmasi kylttiä, joka tiedotti että tupakointi oli kielletty koko koulun alueella. Hän pani korvilleen punaiset Beats-kuulokkeet jotka oli saanut isältään joululahjaksi ja selasi puhelimesta esiin Motörheadin »Ace of Spadesin». Kiljuvat koululaiset rikkoisivat rauhan kuitenkin muutaman minuutin kuluttua, kun hänen luokkatoverinsa valuisivat pihalle liikunnan kaksoistunnilta.

Itse hän oli viettänyt viimeisen tunnin terapeutilla, joka oli tapansa mukaan jankuttanut siitä miten tärkeää hänen oli luoda yhteyksiä ja hankkia ystäviä. Kuulua yhteisöön, kuten niin hienosti sanottiin. Ja hän oli tapansa mukaan vain halunnut oksentaa naisen ja hänen kammottavan skånenmurteensa päälle. Hyi helvetti miten hän vihasikaan skånenmurretta. Se oli epäilemättä kaamein kaikista murteista. Mutta kuten joka viikko, hän oli vain istunut paikoillaan kuin aivoton nyökyttelevä nukke ja kuunnellut latteuksia.

Kuten sitä, miten tärkeätä oli että hän avautuisi ja kertoisi mitä hän tunsi syvällä sisimpänsä suljetussa huoneessa. Hänen *sisimpänsä suljettu huone* oli terapeutin lempi-ilmaisu. *Mennään yhdessä sinne sisälle*, nainen saattoi sanoa tahmealla skånellaan ja ojentaa kätensä kuin olisi tosissaan odottanut hänen tarttuvan siihen. Vain jos hän päästäisi naisen sisimpäänsä asti, tämä voisi auttaa häntä kunnolla. Theodor imi savua ja pudisti päätään pelkälle ajatuksellekin. Aivan kuin kukaan voisi auttaa häntä mitenkään.

Hän oli kuitenkin totellut naista pilkulleen ensimmäiset kuukau-

det. Hän oli kertonut täsmälleen miten asiat olivat, mitä hän ajatteli ja miltä kaikki tuntui. Suhteesta isäänsä, joka aivan tosissaan tuntui uskovan että priorisoi lapsiaan, vaikka ei tosiasiaassa koskaan ollut kotona kun häntä tarvittiin. Siitä miten valtavalta petokselta oli tuntunut kun hänet oli jätetty yksin kotiin moneksi vuorokaudeksi. Petokselta joka kirveli vieläkin kuin avoin haava mutta josta vaiettiin kuin sitä ei olisi koskaan tapahtunutkaan. Hän oli kertonut ahdistuksesta jota oli kokenut, kun hänet oli suljettu arkunkokoiseen tilaan, ja pelosta että hän kuolisi heti kun happi loppuisi. Pelosta että kaikki oli jo ohi.

Ja sitten siitä skitsofreenisestä pettymyksestä joka oli vallannut hänet, kun hän oli tajunnut ettei kuolisikaan. Että piina jatkuisi määrättömästi. Yhden kerran hän oli jopa pidellyt terapeuttia kädestä ja suostunut suljetuin silmin johdattelemaan tämän sisimpänsä suljettuun huoneeseen. Siitä huolimatta nainen oli jatkanut jankutustaan aivan kuin ei olisi pystynyt vaihtamaan levyä, koska hänellä oli niitä vain yksi.

Theodor ei ollut nähnyt muuta keinoa kuin alkaa valehdella siitä miten hän sai koko ajan lisää ystäviä ja miten pidetty ja suosittu hän nykyään oli. Miten elämänhalu oli alkanut palata ja miten hänestä oli jopa mukavaa vain istua kotona ja lukea läksyjä ja seurustella muun perheen kanssa. Hän valehteli että möhkäle rinnassa pieneni koko ajan ja että hän voisi vihdoinkin alkaa taas hengittää vapaasti.

Nyt nainen oli ilmeisesti nähnyt hänen lävitseen. Ainakin hänen sairaaksi tekevä jauhamisensa ystävästä oli vain yltynyt. Hän ei näyttänyt tajuavan, ettei ongelma ollut siinä, ettei kukaan olisi halunnut olla Theodorin ystävä. Vaan Theodor itse ei halunnut olla kenenkään ystävä. Hän puhalsi ulos savua ja silmäili idiootteja jotka olivat alkaneet täyttää koulunpihaa.

Juntteja, sitä he olivat. Kahdella jalalla kulkevia tölloja jotka puhuivat rumaa murretta. Mutta hän oli ollut kiltti poika eikä ollut edes hipaissut ketään heistä. Hän ei ollut ylittänyt rajaa yhtä ainuttakaan kertaa, vaikka olisi useimmiten halunnut.

Rinnakkaisluokan Alexandraan hän suhtautui toisin. Tyttö erottui muusta joukosta, ei puhunut skänenmurretta eikä kikatellut muiden

tyttöjen kanssa. Kun hän oikein ajatteli, Alexandra oli ainoa joka ei koskaan ärsyttänyt häntä. Hän ei ollut kertonut kenellekään tunteistaan, eikä ollut varma tiesikö itsekään mitä ne olivat. Mutta jotain hän tunsi, ja syvällä sisimpänsä suljetussa huoneessa hän aavisti että tyttö tunsi samoin. Ainakin tytön katse väisti aina kun hän yritti kohdata sen. Niin kuin nytkin tapahtuisi hetkellä millä hyvänsä.

Alexandra seiso kiipeilyseinän vieressä muutaman oman luokansa älykkäpiön kanssa, ja vaikka Theodor ei ollut koskaan ottanut aikaa, hän oli varma ettei tyttö ollut koskaan katsonut häntä näin pitkään. Tunne oli niin voimakas, että hänen piti pinnistellä ettei hänen oma katseensa väistäisi. Mitä tämä tarkoitti? Oliko se kutsu tulla juttelemaan? Alexandra näytti iloiselta. Mutta mitä Theodor sanoisi? Ja tytön kaverit, miten hän heihin suhtautuisi?

Taika murtui. Sitä ei murtanut pakeneva katse vaan puhelimen soittoaani joka katkaisi Lemmyn äänen kuulokkeista. Hänen ei tarvinnut edes ottaa puhelinta esiin tietääkseen kuka se oli. Tietenkin hänen piti soittaa ja häiritä juuri nyt.

»Terve», hän sanoi yrittäen kuulostaa neutraalilta, mutta hän kuuli itsekin miten ärtymys tihkui läpi.

»*Hei Theodor, isä tässä. Miten menee?*

»Ihan okei.»

»*Hienoa. Entä terapia, menikö se hyvin?*»

»Kuten tavallisesti.»

»*Ja mistä te juttelitte?*»

»Faija... Tiedäthän sinä että se on hänen ja minun välistä.»

»*Niin, mutta eihän sinua ole kielletty kertomasta. Jos sattuisit haluamaan, minä tarkoitan.*»

»Mutta kun en halua.»

»*Ei, ei sitten. Ihan toinen asia. Tiedäthän että äidillä on näyttelynavajaiset huomenna Dunkersilla. Halusin vain varmistaa, että olet silloin paikalla viimeistään kuudelta.*»

»Mitä, onko minun pakko?»

»Kyllä, sinun on pakko, ja viikonloppuna olin ajatellut että yllätäisimme hänet Kööpenhaminan-matkalla.»

»Mutta haloo, et kai tarkoita että minunkin on tultava mukaan?»

»Kyllä, siitä tulee hauskaa. Tiedäthän, asutaan hotellissa, käydään Tivolissa ja syödään makkaraa.»

Theodor ei yrittänyt kätkeä huokaustaan. »Mutta siis, minä en voi tulla. Minulla on kolmet kokeet ensi viikolla ja minun pitää olla kotona ja lukea», hän sanoi vaikka vain lauseen alkuosa piti paikkansa. Toisaalta hän istuisi sata kertaa mieluummin yksin kotona lukemassa läksyjä kuin viettäisi koko viikonlopun perheensä kanssa.

»Niin niin, puhutaan siitä lisää illalla. Ehkä minä voin auttaa sinua jossakin. Mutta mukava kuulla että terapeutin luona meni hyvin.»

Theodor antoi hiljaisuuden kertoa mitä mieltä hän oli asiasta, ja kolme minuuttia myöhemmin, juteltuaan velvollisuudentuntoisesti hiukan niitä näitä, he lopettivat vihdoinkin puhelun ja Lemmy pääsi taas ääneen.

VOIKO TOISEN IHMISEN ELÄMÄN ANASTAA?

HURJAN AJOJAHDIN PÄÄTTEEKSI auto ajaa laiturilta mereen Helsingborgin satamassa. Kaikkien yllätykseksi patologi väittää, että kuljettaja Peter Brise on ollut kuolleen jo pari kuukautta. Rikostutkija Fabian Risk poliisikollegoineen saa vastaansa pitkän liudan kysymyksiä: Oliko autossa joku toinenkin? Miten tuo joku ohjasi, kun kuljettajanpenkillä istui vainaja? Mitä omituista on varakkaan Brisen onnettomuutta edeltävissä toimissa? Onko ruumis sittenkään Peter Brisen? Miksi ja missä sitä on säilytetty viimeiset kuukaudet?

Tästä alkaa tutkimus, jossa mikään ei ole sitä, miltä näyttää. Poliisit eivät vielä aavistakaan, että Brise ei suinkaan ole ainoa uhri. Eikä Fabian Risk voi edes kuvitella, minkälaiseen vaaraan hänen perheensä joutuu...

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42175-8